Se ſagu meil ni lõppetud,
Et Sinnu tahtmiſt tehha
Mei' ükſi agga püame,
Ja hinge kaſſu nõuame,
Mis lábbi taewa ſame.

Emma ſüdda.

Üks mõisniku leſk proua olli omma mõisa wälja rentinud ja omma ainſama lapſe, ühheteiſtkümne aastaſe tütrega lähhemaſſe liñna ellama läinud. Tüttar ſurri agga warsti ſelle peale ärra, ja kui esſimene wallu emma ſüddameſt wähhemaks läks, tundis ta omma ellu ni tühja ja iggawa ollewad, et ta nõuks wõttis, enneſele üht kaſſulaſt wõtta, ja pallus ſellepärraſt omma tohtert, üht ſeſuggust temmale murretſeda. Lühhikeſe järrelmõtlemiſega tulli tohtril üks noor leſk wie kenna lapſega meele, kes ſeal allewis ellas ja kes omma peatoiduſt näpputöö ja päiliſe ammetiga murretſes; — ta ei kartnud mitte, et ſe emma üht neiſt lasteſt mitte heamelega ſiñna ei annaks.

Ühhel laupäewa õhtul tulli tohter ſelle leſſe maea ette. Lapſed mängiſid ukſe ees murru peal ja emma keetis kõkis lastele laupa õhtuks nattuke jahhu pudru. Tohtert nähhes, wiis ta kohhe toaſt ühhe tooli ukſe ette, ja pallus tedda ſeñna peale istuda; tohter, kes neid lapſi kõik nimme järrele tundis, olli iggaühhele ühhe õuna liggi tonud ja ſelwiſil neid omma põlwede ette koggunud. Kõige wannem neiſt olli tüttar, kahheksa aastane ja ſeddawiſi allamale kunni wiimſe poolteiſtaastaſe poeglapſeni, kes õuni ſõid, ni kui ſuud wahhutaſid. „Armas Liſa," ütles tohter, „need wiis jahwatajad ſuud ja need kümme ühtepuhku ümberjooksjad jalgu, tewad ſulle kül ſuurt murret."

„Jah, auus tohtri herra, ſe on kül tõſſi!" kostis Liſa; „ja weel ſurem murre on ſe ühhe emmale, kes iſſi päewa töös peab käima. Liggi wõtta ei wõi ma neid harrakid, wõeraſte jure neid anda on ka üks häddaline aſſi, ja kes tahhab neid heamelega wõtta? ſellepärraſt pean